

La societat, escenari de la música

La música ens acompanya a tot arreu i la seva presència al nostre entorn és constant. Els usos que fa cada societat són diversos. La música s'ha utilitzat amb finalitats religioses, socials, màgiques, curatives, per transmetre una imatge de riquesa i poder, per ballar, per seduir per difondre missatges, o senzillament per a l'entreteniment i el gaudi estètic. Saber amb quina finalitat o intenció s'ha compost una música és interessant per apreciar-la millor, perquè la seva funció ens provoca una manera especial d'escoltar-la: no jutgem amb el mateix criteri la música d'un anunci que la de l'últim CD que acabem de comprar. El valor que es dona a la música és un fet cultural.

El plaer d'una actuació en directe: Bjork Live Mix in Nimes
<https://www.youtube.com/watch?v=mfFjfYOjLiU>

Sovint escoltem o interpretem música simplement per plaer, per expressar-nos o entretenir-nos sense cap intenció definida. En aquest cas la música té una funció artística i adquireix un valor estrictament musical.

Entenem per funcional aquelles creacions de l'home que acompleixen una determinada funció o utilitat al marge del moment o l'època en què es realitza la funció i amb independència de l'estil a què actualment s'assigna a la paraula. En una concepció àmplia, funcional és el Partenó d'Atenes el Parlament d'Anglaterra o el Camp del Barcelona donat que compleixen funcions diverses: religiosa, política, esportiva...

Podem dir que la música funcional és tota aquella música composta per encàrrec amb una finalitat concreta, a la qual s'ha d'adaptar.

1. La societat, escenari de la música

1.1. Música utilitària

Considerant la música com l'ordenació dels sons, la música ha tingut des dels seus inicis i en les comunitats primitives una finalitat únicament utilitària. La regular pulsació del tam-tam serveix primordialment de mitjà de comunicació de poble a poble. El mateix succeeix amb una peça militar, ja es tracti d'un simple toc de caserna o d'una marxa pensada per a fer marcar el pas amb uniformitat.

Fifes and Drums Belfast 12th July 2019

<https://youtu.be/xIAksUHKJck>

Bobo Drumming and Dance Ceremony in Mali

<https://youtu.be/9btCyYdsVSE>

Així doncs, en èpoques primitives, l'home va fer servir el so com un substitut del llenguatge: el so d'un instrument de percussió pot arribar on no arriben les paraules, i utilitzant el so com a un codi de significat conegut, es podia comunicar amb una tribu veïna. Però aquest mateix home primitiu es va adonar també que el so xiuxiuejat a l'orella d'un infant el calmava i el convidava al son, mentre que una figura rítmica repetida insistentment estimulava a la lluita.

De totes aquestes comprovacions acumulades a la ment humana durant segles, n'ha anat sorgint la troballa de la possibilitat de fer servir el so amb la intenció d'influir en l'ànim o en la voluntat de qui escolta. A través d'un procés molt llarg i complex el so ha esdevingut art, art musical.

1. La societat, escenari de la música

1.2. Música artística

És aquella música lliure de tota finalitat utilitària, i que pretén servir per ser escoltada i produir un efecte de gaudir en l'oient.

Un altre aspecte a considerar és la funció essencial que trobem en aquelles manifestacions artístiques en què la música agafa tant de relleu, que determina en bona part la seva existència. En l'òpera, per exemple la funció de la música és accidental però la seva importància és tan essencial al drama que de mancar la música, no existiria. El mateix succeeix en manifestacions actuals com són els videoclips o manifestacions multimèdia.

Per tant la música té una naturalesa funcional que es troba tant el sentit utilitari d'algunes músiques com en aquelles manifestacions que no tenen una finalitat pràctica però que produeixen un efecte de gaudir en l'oient.

2. Funció social de la música

https://youtu.be/Wkvbu0_P8hU

Antigament gairabé tota la música tenia una aplicació pràctica. Es componia per motiu concret o per a una ocasió determinada; hi havia música per a ritus i cerimònies religioses – **música religiosa** – i música per dona relleu i magnificència a un banquet reial o la firma d'un tracta de pau. Dins de la música funcional, aquella que es componia per a actes i cerimònies civils es denominava **música de circumstància**, de música

composta per a solemnitzar certs esdeveniments (casaments reials, inaguracions,...) trobem exemples en compositors com Bach, Haendel, Gluck i Mozart. Són notables les *Symphonies pour les soupers du Roi* De Michael Richard Lalande en el segle XVII, i les *Tafelmusik* o música de taula de Telemann.

<https://youtu.be/jQidUdddWk0>

Georg Philipp Telemann -Tafelmusik, Musique de Table I – Overture

<https://youtu.be/sQOyAuJmVss>

La música, en aquests casos actuava com un element més de la decoració, juntament amb els rams de flors, el vestuari i la il·luminació, gràcies a la seva capacitat d'impressionar les persones i d'amplificar l'efecte dels actes solemnes o festius.

Avui dia aquest tipus de música encara existeix, però amb altres noms i aplicacions. Per tant la música funcional està destinada a un ús pràctic. Això fa que pugui perdre sentit si se la separa del motiu pel qual es va compondre.

Work songs in Texas Prison

<https://youtu.be/Oms6o8m4axg>

Una altra utilització de la música és la relativa als **cants de treball** dels quals trobem antecedents en els càntics del poble d'Israel per a pouar l'aigua i modernament, en els camps de treball col·lectius, com els de les colònies negres de plantació de cotó del Mississipi, les cançons de destralers o de pescadors, d'estibadors, i de remers.

Chubby Checker - Let's Twist Again

<https://youtu.be/eh8eb ACLI8>

<https://youtu.be/KxQZQ86jJHg>

Però a més a més d'una **funció utilitària** la música compleix una **funció social** en moltes activitats.

Des de la dansa de societat del minueto i la pavana del segle XVII i XVIII a la masurca, les polques, els rigodons i els llancers del segle XIX i al calipso, el twist o el rock and roll.

Barcelona92

<https://youtu.be/hkskujGOUYc>

Igualment, és música funcional la composta per a la inauguració d'uns jocs olímpics, la sintonia de presentació d'un programa, la música de la publicitat...

La funció d'una música pot ser més oberta o tancada. En el primer cas s'inclou la música per acompanyar i amenitzar tota mena d'actes; aquí el compositor no està gaire condicionat i pot crear amb relativa llibertat. Un exemple del segon cas seria el de la sintonia en el que el compositor no té gaire marge de llibertat perquè s'ha adaptat:

- al caràcter i contingut del programa de ràdio o televisió; a uns minuts concrets;
- als gustos i les preferències del productor, etc.

Gran part de la música pretén influir d'alguna manera en els oïdors i es pot classificar segons la funció que aconsegueix. Així podem parlar de:

- **Música comercial**, com ara la publicitària, la funció de la qual és ajudar a vendre alguna cosa.
- **Música ornamental**, com ara la que sentim a les sales d'espera als locals públics, que té la funció d'ambientar.
- **Música complementària de la imatge**, com ara la que es fa servir en el cinema o la televisió.
- **Música religiosa**, la que s'escriu i s'interpreta amb finalitats religioses; la podem trobar en associacions humanes elementals en la celebració del ritu màgic vinculat a les pràctiques del bruixot-sacerdot, en la música al servei de qualsevol mena litúrgic.
- **Música d'identificació social**, els himnes nacionals i esportius, o de música d'oci, destinada a donar diversió a qui l'escolta, per exemple, música per ballar. En aquestes manifestacions, sovint el fet social es barreja amb una intenció patriòtica, com per exemple els Cants patriòtics de Mehul o de propaganda política, els himnes nacionals (La Marsellesa).

Com hem vist, també podem parlar de la música artística, lliure de tota finalitat utilitària, i que pretén servir per ser escoltada com a tal música.

3. Els escenaris de la música

<https://youtu.be/I7dVizk7XAg>

Els llocs en què s'interpreta la música són molt variats des del carrer fins a les sales de concerts, passant pels domicilis, les esglésies o els estadis. En general, els espais on la gent fa o escolta música guarden una estreta relació amb la seva funció. Una sala de concerts d'un teatre pot ser apropiada per a la interpretació de la música culta, folklòrica, jazz o, inclús alguns tipus de pop-rock, tot i això, una orquestra simfònica difícilment faria un concert en una discoteca. De la mateixa forma, la resposta i el comportament de les persones davant d'un fet musical variarà molt d'acord amb la seva funció. Així mentre que en determinades ocasions s'espera que la gent participi cantant, tocant palmes o ballant (per exemple, en esglésies, en festes populars o en determinats concerts de pop-rock) no seria molt oportú fer el mateix durant la representació d'una òpera a què suposadament el públic assisteix amb actitud silenciosa d'atenció.

<https://youtu.be/hunddVoMjo>

Les funcions de la música han variat molt al llarg de la història i també, són diferents d'acord amb els grups culturals que la produeixen. Mentre que a Occident han coexistit durant segles dos tipus de música (una exclusivament per escoltar i altra en la que tots poden participar) en determinades cultures no occidental els intèrprets no estan diferenciats dels espectadors, ja que la música és una manifestació comunitària de participació.

BARCELONA (Giulia & los Tellarini) Vicky Cristina Barcelona

<https://youtu.be/BsKSPK7QMJE>

Però la música no sempre és un espectacle o un acte comunitari. En els darrers anys ha començat a ser un ingredient imprescindible en les situacions més diverses: com un element fonamental d'altres manifestacions artístiques i de comunicació (per exemple, el cinema, els documentals o la publicitat) o com un recurs per augmentar la productivitat dels treballadors d'una empresa o estimular als compradors en els grans magatzems.

3. Els escenaris de la música

3.1. Música al carrer

Al llarg de la història i per diverses situacions, homes i dones han fet música al carrer. El carrer és un espai que tant aviat serveix per a les processons religioses, com per saló de ball durant les festes populars o com escenari de concerts.

Banda de música de Almagro. Churumbelerias en pasacalle

<https://youtu.be/nnr18iUwlyQ>

Moltes són les dates de l'any i els llocs del món en els que tenen lloc diverses celebracions religioses o populars en les quals els habitants de pobles o ciutats recorren els carrers en processó, acompanyats generalment pel so d'una banda d'instruments que guia les seves passes. En trobem exemples en la majoria de festes patronals del nostre país. Però les festes populars no són les úniques ocasions en les quals els espais públics es presten com escenari. La història també ens revela com els carrers, de diverses èpoques i en diversos llocs s'han poblat de gent que oferien la seva música als transeünts.

<https://youtu.be/07iX0osmMSc>

D'ençà que els palaus van tancar les portes als joglars de l'Edat Mitjana i van crear una casta especial de músics professionals al seu servei, no han cessat d'aparèixer per camins, parcs i places homes i dones que, amb les seves veus i instruments musicals, intenten atreure l'atenció dels passejants. Una tradició que arriba fins als nostres dies amb els "músics de carrer" que converteixen els parcs, les cantonades, les places o les estacions de metro en improvisats escenaris.

3. Els escenaris de la música

3.2. La música en el teatre

Ja sigui en forma de concert com d'acompanyament per a representacions dramàtiques, els teatres han estat, durant segles, els escenaris de la música per excel·lència.

En realitat, les primeres representacions musicals en les quals hi havia un públic van sorgir unides al teatre. Eren els espectacles de Delfos i Atenes en l'antiga Grècia.

Kalenda Maya - teatro medieval

<https://youtu.be/NcVOCNfpRLI>

Més tard, a finals del segle IX, la preocupació perquè els fidels participaren en la representació dels "misteris" cristians va donar lloc a breus escenes dialogades, intercalades en la litúrgia i interpretades pels oficiants. Aquests diàlegs cantats varen ser el pretext per petites posades en escena a l'altar, en les que intervenien diferents personatges i que van donar lloc als anomenats drames litúrgics, dels que procedeixen gran part del teatre europeu, especialment l'òpera.

The phantom of the opera

<https://youtu.be/-JaeBxYCI9k>

Des de llavors les connexions entre teatre i música han estat freqüents donen lloc a representacions tan variades com les òperes, les operetes, els musicals o l'òpera rock.

Pel que fa als concerts pròpiament dits, passarien alguns segles fins que començaran a tenir lloc als teatres. Pràcticament fins al segle XVII no havia existit una divisió marcada entre participants actius (intèrprets) i passius (oients). Va ser llavors quan sorgeixen els primers teatres d'òpera i els concerts públics, uns i d'altres de pagament, i amb ells una multitud d'oients que començaven a comprar les seves entrades i amb elles el dret a què quedar contents o descontents.

Des de començament del segle XX, i en l'actualitat, altres espais també s'han convertit en sales de concert eventuals o permanents, com el cas de bar, estadis esportius o discoteques.

3. Els escenaris de la música

3.3. La música als temples

Més enllà del seu sentit utilitari o artístic, la música des dels seus orígens, ha estat lligada a la màgia, als rituals i les creences religioses.

https://youtu.be/1c_3UdvTKZo

Encara avui, la música i la dansa formen part de diversos rituals màgics practicats en diverses parts del món. També són moltes les religions en les quals la música forma una part essencial de les cerimònies que tenen lloc en els temples: des dels cants budistes fins als himnes en les esglésies cristianes.

3. Els escenaris de la música

3.4. Música domèstica

La música ha estat, durant segles, una de les activitats que les famílies practicaven durant les seves estones d'oci. Tradicionalment, familiars i amics compartien històries, jocs, cançons i balls en les seves reunions, encara que avui aquest costum s'ha anat perdent en les grans ciutats.

Encara en aquells llocs els que pugui semblar que la pràctica musical ha desaparegut dels costums familiars, es pot advertir que en certes dates especials

la música segueix present: es canten nadales per Nadal, o determinades cançons quan un amic o familiar compleix anys.

3. Els escenaris de la música

3.5. Música sense escenari

Places, bars, teatres, temples o sales de concert han constituït, durant molt de temps, els diferents escenaris de la música. Durant milers d'anys els músics han treballat i guanyat el seu jornal interpretant música en viu i, conseqüentment, les persones que desitjaven escoltar-los havien de traslladar-se al lloc en el qual es realitzava el concert.

Actualment, molta gent encara assisteix a escoltar als seus intèrprets favorits. Així i tot, també tenen la possibilitat d'escoltar la seva música preferida a casa, al cotxe o inclús passejant. Podem escoltar música per tot arreu.

La indústria discogràfica, en cert sentit, ha estat positiva per la música. Ha permès, per exemple, que tinguem accés a pràcticament la totalitat de la música que es fa en el món, i que qui no pot anar a concert tingui l'oportunitat d'escoltar als seus intèrprets preferits. Així i tot, també ha tingut un efecte negatiu en fer possible que aquesta soni a tota hora i a tot arreu, arribant a saturar les nostres oïdes i convertint-se en un fenomen del qual hem de protegir-nos. El silenci, del que algunes vegades desitjaríem gaudir, quasi ha desaparegut i el nostre entorn s'ha saturat de decibels sintètics.

4. Gèneres musicals

Els gèneres musicals fan referència al contingut d'una composició permetent-nos definir en una primera aproximació i d'una forma molt ampla el tipus de música que estem escoltant. Normalment, solen aparèixer en termes oposats de dos en dos. Així la música pot ser: de gènere vocal o instrumental; artística o funcional; culta o popular; religiosa o profana; pura, descriptiva o programàtica. S'ha de considerar que aquests gèneres no són excloents entre ells.

Així una obra musical tant podria ser vocal i artística com vocal i funcional.

Per tant un gènere musical és una **categoria que reuneix composicions musicals que comparteixen diferents criteris d'afinitat**, com ara **la seva funció** (música de dansa, música religiosa, música de cinema ...), **la seva instrumentació** (música vocal, música instrumental, música electrònica ...), el **context social** en què és produïda o el contingut del seu text.

Mentre que les tradicionals classificacions acadèmiques en gèneres musicals

han atès fonamentalment a la funció de la composició musical (perquè és composta la peça, com en els exemples anteriors), les classificacions per gèneres de la música moderna, usades per la indústria discogràfica, han atès més a criteris específicament musicals (ritme, instrumentació, harmonia ...), ja característiques culturals, com el context geogràfic, històric o social; s'ha assimilat així el concepte de gènere musical al d'estil musical, i és habitual que avui es qualifiqui de "gèneres" al flamenc, el rock o el country (exemple: el rock és un gènere musical de ritme molt marcat).

4. Gèneres musicals

4.1. Classificació acadèmica dels gèneres musicals

Tradicionalment s'han separat per gèneres les obres musicals segons per a què fi han estat compostes, és a dir, segons la seva funció social i la seva instrumentació (criteris funcionals o materials).

Classificació per funció

- **Música religiosa:** la que ha estat creada per a alguna cerimònia o culte religiós (missa, etc.) .
- **Música profana:** és el gènere a què pertany tota música no religiosa.
- **Música de dansa**
- **Música dramàtica:** pertanyen a aquest gènere les obres musicals teatrals, en què els cantants actuen representant al seu personatge alhora que canten (òpera, musical, etc.). Entre elles distingim:
  - Òpera seria (Itàlia)
  - Intermezzo (Itàlia)
  - Òpera buffa (Itàlia)
  - Tragédie lyrique (França)
  - Comédie - ballet (França)
  - Òpera- comique (França)
  - Òpera- ballet (França)
  - Grand opéra (França)
  - Singspiel (àrea germànica)
  - Sarsuela (Espanya)
  - opereta musical
  - Oratori, gènere religiós no litúrgic.
- **Música incidental:** és la música que acompanya una obra teatral, un programa de televisió, un programa de ràdio, una pel·lícula, un videojoc i altres formes d'expressió que no són en principi musicals.
- **Música cinematogràfica:** és la música, en general orquestrada i instrumental, composta específicament per acompanyar les escenes d'una pel·lícula i donar

suport a la narració cinematogràfica. Encara que es pot considerar com un tipus de música incidental, constitueix per si mateixa un gènere musical.

Classificació per instrumentació

- **Música vocal:** tota música en què intervé la veu. A la música vocal sense cap mena d'acompanyament se li denomina "a cappella". Si es tracta d'un conjunt de veus, se l'anomena música coral.
- **Música instrumental:** obres interpretades exclusivament per a instruments musicals, sense participació de la veu. Dins de la música clàssica, si l'agrupació d'instruments és reduïda, es parla de música de cambra. Quan l'obra musical és interpretada per una orquestra es parla de **música simfònica**. Si els instruments que executen l'obra són electrònics, parlem de música electrònica.
- **Música pura o abstracta:** és música sense referència a l'extramusical, no tracta de descriure o suggerir alguna cosa concreta més enllà del que l'oient sigui capaç de percebre i sentir.
- **Música programàtica:** és la que es basa en un programa literari, guia o argument extramusical. És música que intenta explicar una història o conte, la vida d'un personatge, etc. Una derivació d'aquest gènere és la música descriptiva, que és la que descriu un paisatge, fenomen o esdeveniment (una batalla, una tempesta, etc.).

4. Gèneres musicals

4.2. Música instrumental

El gènere instrumental, compren tota aquella música realitzada exclusivament amb instruments, excloent la veu humana. Dintre de la música instrumental es poden assenyalar dos grups:

A Far Cry - Corelli: Concerto Grosso Op.6/9 in F

<https://youtu.be/1tuX0wFxxQ8>

Música instrumental pura o abstracta, que desenvolupa les relacions d'ordenació entre els elements sonors, excloent tot propòsit argumental on no hi ha un significat concret fora del musical. La seva bellesa o el seu interès estan en el mateix so.

Dins de la música pura hi ha moltes i molts importants formes musicals basades en el plantejament i desenvolupament d'idees purament musicals: la sonata, concert, la majoria de simfonies i una multitud de petites peces instrumentals.

Rimsky Korsakov - Flight of the bumblebee. El vol del borinot

<https://youtu.be/MW8asBxO4oI>

Música descriptiva o programàtica, és la que retrata o evoca a través dels elements del llenguatge musical, paisatges, persones, arguments, ambients o quadres. És com si la música volgués acostar-se a la capacitat de representació de les arts plàstiques.

La manera en què es disposen els elements musicals dins de l'obra conforma un determinat caràcter - alegre, tenebrós, solemne- que el compositor utilitza en favor de l'escena que vol narrar.

Fantasia (1940) - Paul Dukas, The Sorcerer's Apprentice

<https://youtu.be/U4yH4B9deok>

Podem trobar exemples de música descriptiva en bastants formes musicals, però les més importants són les formes que s'anomenen **poemes simfònics**. Actualment, en tenim una bona mostra en la música de pel·lícules, que és una aplicació pràctica de la música descriptiva.

Dintre de la música instrumental també es poden fer altres diferenciacions, de manera que, segons es tracti d'un conjunt instrumental major o menor, podem parlar de:

- **Música de cambra**, quan es tracta d'un solista o d'un petit grup d'intèrprets.
- **Música simfònica**, per a un gran conjunt d'instruments.

Podem trobar exemples de música descriptiva en bastants formes musicals, però les més importants són les formes que s'anomenen **poemes simfònics**. Actualment, en tenim una bona mostra en la música de pel·lícules, que és una aplicació pràctica de la música descriptiva.

Dintre de la música instrumental també es poden fer altres diferenciacions, de manera que, segons es tracti d'un conjunt instrumental major o menor, podem parlar de:

- **Música de cambra**, quan es tracta d'un solista o d'un petit grup d'intèrprets.
- **Música simfònica**, per a un gran conjunt d'instruments.

https://youtu.be/KJ_HHRJf0xg

Música vocal de concert: és la que no s'escenifica, aquella en què el text sol ser poètic i parla de sentiments i emocions com passa en una cançó.

5. Els gèneres musicals en la música actual

Quan l'expressió "gènere musical" és usada actualment en contextos no acadèmics, com els comercials, en les societats d'autors o per la crítica de música popular, és utilitzada com a sinònim d'estil musical. Solen avui distingir tres grans famílies d'estils o gèneres: música culta, música folklòrica i música popular.

- **Música culta** La música culta és també coneguda com a música clàssica, 6 maig docta o acadèmica. L'apel·latiu de música clàssica és un terme moltes vegades imprecís però profundament arrelat i institucionalitzat en la societat, a més de la manera habitual de referir-se altres vocables similars, 7 que apareix per primera vegada en l'Oxford English Dictionary de 1836 implica tota mena de consideracions teòriques, estètiques i estructurals, i habitualment comporta una llarga tradició escrita, pel que els seus intèrprets solen tenir anys de formació en un conservatori.
- **Música folklòrica o tradicional** La música tradicional s'ha transmès oralment de generació en generació al marge de l'ensenyament musical acadèmica com una part més dels valors i de la cultura d'un poble. Així doncs, té un marcat caràcter ètnic que normalment la fa difícil de comprendre a escala internacional, encara que existeixen excepcions notables com el flamenc, la jota, el tango, la samba i, en general, tots els ritmes llatins que hagin mantingut certa entitat pròpia amb el temps. En els últims temps s'han agrupat en la denominació artificial coneguda com a músiques del món (en anglès world music).
- **Música popular** La música popular s'oposa a la música acadèmica i és un conjunt d'estils musicals que, a diferència de la música tradicional o folklòrica, no s'identifiquen amb nacions o ètnies específiques. Per la senzillesa i curta durada de les seves formes, no solen requerir coneixements musicals elevats per ser interpretats i es comercialitzen i difonen gràcies als mitjans de comunicació de masses. Aquesta última afirmació és discutida des de molts àmbits de compositors i intèrprets i cada vegada més tendeix a pensar-se a la música popular i la música culta com músiques de pràctiques diferents, si bé comparteixen moltes característiques del seu llenguatge. Hi ha músiques populars que requereixen habilitats musicals elevades i d'altra banda músiques cultes extremadament senzilles. En general es pot dir que la música culta ve de la música escrita en partitures i la popular de la tradició no escrita, sigui aquesta popular o professional. En part, el sorgiment dels mitjans massius de difusió i el negoci de la música han contribuït a desdibuixar els límits entre aquestes músiques.

Dit breument, es pot afirmar que la música popular sorgeix a Europa amb l'arribada de la Revolució industrial al segle XVIII, quan la millora tecnològica fa possible que els fabricants puguin començar a produir instruments musicals en sèrie i vendre'ls a un preu raonable, arribant així a la classe mitjana. Un altre avenç important en el desenvolupament d'aquest tipus de música es produeix al segle XIX gràcies al fonògraf d'Edison i al gramòfon de Berliner, que permeten al públic en general gravar la seva pròpia música o escoltar la música composta pels altres sense necessitat d'assistir a un concert en directe. De fet, a finals dels anys vint del segle següent, molts compositors prestigiosos i intèrprets populars ja havien efectuat múltiples enregistraments que van poder difondre a través d'altres invents moderns de l'època com la ràdio i, posteriorment, la televisió. Però no serà fins a la dècada dels cinquanta quan la música popular abast realment la divulgació que té avui dia gràcies al desenvolupament del rock and roll i a la popularitat que van aconseguir les gramoles als bars, pubs, cafeteries i restaurants. A més, no va haver de passar molt temps abans que apareguessin en el sector nous estils com la música pop, música electrònica, el heavy metal o el punk, fins al punt que actualment els estils musicals són tants i tan variats, i les fronteres tan difuses, que és difícil saber quan s'està parlant d'un i quan d'un altre.

Actualment existeixen multitud d'estils musicals en constant evolució. Des dels que presenten una assegurada concepció (tango, blues, salsa, hip hop ...), fins àmplies i difuses categories musicals que abasten un marc absolutament heterogeni musicalment, de nova creació per part de les discogràfiques per apropar la música al profà i facilitar la seva classificació en els per elles denominats "gèneres": (música rock, música universal o world music, música electrònica ...).